

# ELS 4 SHERLOCKS

Jesús Cortés

Dibuixos d'Oriol Malet



FANTASMES  
AL

VESTIDOR



## La màgia del bàsquet

Ja era mitja vesprada quan em vaig reunir amb Mati, Gomo i Wen per anar al poliesportiu. Era dijous i havíem quedat amb Xavi, un company del col·legi que, a més, era un fenomen del bàsquet. En realitat a Xavi tots l'anomenem NBA perquè ho sap tot de la lliga americana de bàsquet. Podeu flipar. És una enciclopèdia.

—El bàsquet té el seu punt de màgia, i us ho puc demostrar sense moure un dit i sense dir ni mut. Però hauríeu de vindre a la pista perquè ho comprovàreu —ens havia dit uns dies abans.

Això de demostrar un punt de màgia sense moure un dit i sense dir ni mut sonava enigmàtic. I a nosaltres els enigmes ens apassionaven. Així que vam anar-hi morts de ganes de comprovar-ho. I ja posats, com va dir Wen, podríem jugar una estoneta a llançar a cistella.



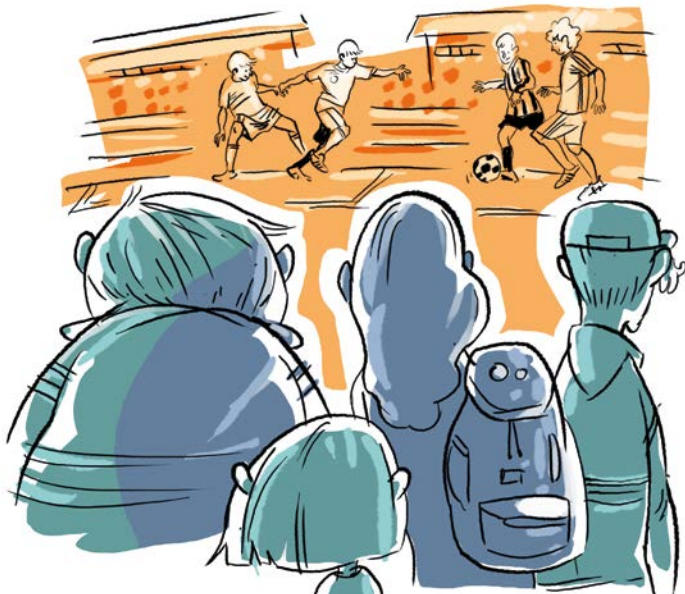
–Però sense passar-se –vaig dir. Els esports ens agraden i ens diverteixen, però la nostra verdadera afició és una altra.

Gomo, Mati, Wen i jo som devoradors d’historietes de misteri. Les que més ens agraden són les del detectiu Sherlock Holmes. Llegint-les hem après a resoldre misteris. I com a Sant Telm, el nostre poble, n’hem resolt alguns, ara tots ens anomenen els Sherlocks.

Encara que Gomo no acabava d’entendre per què ens havíem fet tan famosos.

–Quan vam resoldre el cas del torneig de futbol ja començaren a anomenar-nos així –va dir mentre anàvem cap al poliesportiu.

–Va ser guai, veritat, Fran? –em va dir Mati.  
Em vaig arronsar d’espatles.





–Sí, guai. Però tampoc n’hi havia per a tant –digué Gomo.

A Gomo no li agrada ser el centre d’atenció de res. Normalment, s’estima més passar desapercbut. Encara que amb el seu cossot ho té bastant difícil allà on va.

–Doncs, a mi sí que m’agrada que ens anomenen així –va dir Wen alçant la barbata com una cursi estirada. Feia broma, és clar.

Mati la va imitar i va afegir amb ironia:

–No us fa sentir im-por-tants?

Mati i Wen. Quina parella! Són com dos esquirols entremaliats que no descansen mai. Quan una cosa se’ls fica entre cella i cella, tenen un periill...

–Gomo té raó. Tampoc n’hi va haver per a tant –vaig dir–. Allò va eixir bé, però res més.

–Res més? –es va sorprendre Mati–. I què em dius de la fira ambulat?

Gomo deixà anar un he, he!

–Va ser divertit. Quina colla de friquis –digué.

Llançadors de ganivets, mones trapezistes, gossos ballarins... La fira se n’havia anat feia poc amb els seus orguenets i firaires.





–Recordeu el baró Rodenberry, el de les mones?  
–va riure Wen.

–I el Rufus III que vingué al col·legi? Buah!

–I aquell que havia perdut un dels seus gossos ballarins, un que no sabia lladrar?

–Sííí! Un carlí de collar roig! –exclamà Wen–. Aquell tiet era d'un simpàtic de morir-se. Més que perdre's, segur que el gos se les va pirar. I no em sorprén, amb un amo així...

Mentre xarràvem cap dels quatre podia imaginar que la fira que ens havia visitat poguera tindre res a veure amb un nou cas que hauríem de resoldre de manera inesperada. És clar que quan tot va començar ni Mati, ni Wen, ni Gomo, ni jo, pensàvem en cap misteri. Però el misteri ja feia uns dies que rodava pels racons més foscos del poliesportiu.

Quan vam arribar-hi, NBA ja ens esperava a la pista llançant a una de les cistelles. Una colla de xiques jugava a passar-se la pilota en l'altre mig camp. Les camisetes suades indicaven que devien dur una bona estona jugant. NBA estava sol, llançant triples que no sempre acabaven en cistella.







–Ei, Sherlocks! Heu vingut! –es va alegrar alhora que li llançava la pilota a Gomo.

–És clar –va dir Mati–. Ens vas dir que el bàsquet tenia un punt de màgia.

–I que ho podies demostrar sense moure un dit, no, Fran? –va afegir Wen.

–I sense dir ni mut! –li vaig recordar a NBA amb un dit en alt.

Gomo no va dir res. Es limità a llançar a cistella. Fallà.

–Quin bunyol de tir! –digué.

Al rostre d’NBA es va dibuixar un lleuger somriure quan el va veure llançar-hi.

–No tinc res a dir sobre la màgia del bàsquet –continuà NBA mentre observava com Mati anava a per la pilota–. La màgia actua sola.

–Però com? –vaig preguntar.

Amb la pilota a les mans, Mati llançà a cistella. El llançament es va quedar curt. NBA tornà a somriure i amb pas tranquil va anar a buscar la pilota. Mentre tornava la feia botar a poc a poc. A l’altre costat de la pista les





xiques ja se n'anaven al seu vestidor. Algunes es resistien a anar-se'n i feien uns últims llançaments a cistella.



–Si diguera com actua la màgia ja no tindria gràcia, no? –contestà el nostre amic deixant la pilota en terra.

–I aleshores què hem de fer per a descobrir-la? –preguntà Mati creuant-se de braços. A Mati no li agrada que se li burlen. Bé, a cap ens agrada.

–No heu de fer res. Tan sols heu d'estar ací –li va contestar NBA mostrant-nos la pista com si estiguérem en un paradís.

–Mira tu que bé! –exclamà Wen agafant la pilota. La va botar. Amb poques ganes s'acostà a la cistella i hi llançà. La pilota tocà el tauler, rebotà en el cercle i després de fer unes voltes...

–Bufa! –va riure Mati.







La màgia del  
bàsquet



–De casualitat, no cregues –va riure també Wen.  
Mati agafà la pilota i llançà de nou. Tornà a fallar,  
encara que la pilota va tocar el cercle. Després me  
la va passar.

–I haurem d’esperar molt? –preguntà Gomo  
ficant-se un dit al nas. Davant d’amenaçes d’avor-  
riment, Gomo acostuma a matar el temps rasant-se  
diamants verds del nas.

–No massa –contestà NBA dissimulant, com si  
esperara que la màgia es poguera presentar en la  
pista en qualsevol moment.

Jo em vaig quedar mirant la pilota. Després vaig  
mirar el tauler. I sense saber per què la vaig voler cla-  
var per la cistella i la vaig llançar. La pilota va rebotar  
en la part de dalt del tauler. La cistella ni la va olorar.

–Molt bé! –exclamà NBA alçant els braços en  
gest de victòria.

–Molt bé? Fas broma? Ni una granota hauria llan-  
çat pitjor –li vaig dir.

–Però has llançat!

TROPIL



–I què?

–Tots ho heu fet. Aquesta és la màgia del bàsquet!  
Les nostres cares ho devien dir tot perquè no enteníem res.

–Ningú, amb una pilota a les mans, passa per davant d'una cistella sense provar a encistellar-la –va dir NBA mentre agafava la pilota. Tot seguit va llançar un ganxo amb la mà dreta.

Cistella!

–Vosaltres mateixos ho heu fet com si res –continuà. Tot seguit es va allunyar en tres camallades, va fer mitja volta i...

EEEE!!!



–Com diu Ferran, un s’ha de preguntar si serà capaç d’encistellar, de llançar amb la força necessària des de qualsevol posició.

Ferran és el nostre profe de gimnàstica.

NBA tornà a  
agafar la  
pilota. Es  
va allunyar.  
Llançament  
de banda.

Cistella!

Li va pas-  
sar la pilota a  
Gomo. Gomo  
llançà.

Bunyol!

–La cistella et  
desafia i t’has de con-  
vertir en una màquina  
de precisió.

–Això també ho diu  
Ferran? –vaig preguntar.





Bum, bum, bum! NBA es canviava la pilota de mans fent-la botar contra el terra.

–També –em contestà.

Salt i llançament! En aquesta ocasió el cercle va rebutjar la pilota. NBA continuà jugant com si res.

–El que importa és acceptar el desafiament, que en realitat no és més que un desafiament contra u mateix perquè, al cap i a la fi...

NBA estava a punt de llançar de nou enmig de l'explicació. Però, quan anava a executar un salt, un crit inesperat engegà a pastar fang el llançament i, com és lògic, la fi de l'explicació.

AAARRRGGG!!!

–Què ha sigut això?

Tots ens vam espantar. Al crit que havíem sentit li van seguir uns altres tan alarmants com el primer. Venien dels vestidors, i de seguida vam veure com eixien aterrides les xiques que havíem vist jugant.

–Una rata! Una rata! –cridaven.





Gomo feu cara de no acabar-ho de creure. A ell no li fan por les rates. A Wen i a Mati, més que por, els repugnen. Però jo no les suporte. A mi no sols em repugnen, brrr!, m'atterreixen. (Els no ho saben, així que gardeu-me el secret.)

Ens hi acostàrem.

–Una rata! Hi ha una rata al nostre vestidor! –va dir una de les xiques.

–Quin esglai! –va dir una altra.

–És negra i... i... Puaf, les odie, les odie!

–Ha eixit corrent.

–Jo l'he vista clavar-se en l'altre vestidor.

Amb tant d'aldarull, fins i tot Pistoles, l'encarregat de manteniment, vingué a veure què passava. Com sempre, duia unes ferramentes penjant del cinturó de treball preparades per a ser desenfundades davant de qualsevol bandoler.

–Així que una rata, eh? –va dir.

–No s'ho creu? –semblà ofesa una de les xiques.

–És clar que m'ho crec –li contestà Pistoles–. Som als afores del poble. Per ací qualsevol animaló



podria escolar-se per qualsevol forat. I no parlem d'una rata!

–Aleshores per què posa cara de no acabar-s'ho de creure?

